

Tadeusz Garbuliński, Kazimierz Międnobrodski, Czesław Kaszubkiewicz

O ANTAGONIZMIE MIĘDZY METYLOTIOURACYLEM A PARATHORMONEM.

ON THE ANTAGONISM BETWEEN METHYLTHIOURACIL AND PARATHORMON.

Антагонизм между метилтиоурацилом и паратормоном.

Z Katedry Farmakologii W.S.R. we Wrocławiu, Kierownik: Doc.dr Tadeusz Garbuliński i z Katedry Anatomii Patologicznej W.S.R. we Wrocławiu, Kierownik: Prof.dr Aleksander Zakrzewski.

Doświadczenia przeprowadzono przez 21 dni na 32 świnkach morskich /460 - 600 g/ podzielonych na 4 grupy. Grupa I otrzymała domięśniowo parathormon 20 j. Collipa /sst./ dzień. Grupa II - metylotiouracyl per os 0,1 g/sst. Grupa III - parathormon i metylotiouracyl w ilości j.w., przy czym metylotiouracyl rozpoczęto podawać wcześniej o jeden tydzień. Grupa IV - kontrolna. W toku doświadczenia sprawdzono ciężar ciała zwierząt, a po zakończeniu badania histologicznie tarczycę. Wyniki poddano statystycznej analizie wariancji.

Zwierzęta gr.I utraciły 11,5 % początkowej wagi ciała / $P < 0,01$ / a w ich tarczycach stwierdzono liczne, różnej wielkości wodniczki w koloidzie, występujące głównie na obwodzie pęcherzyków wyścielonych przeważnie nabłonkiem kostkowym, przechodzącym miejscami w walcowaty. Ubytek koloidu w wielu szczytkach wynosił od 20 do 50 %. Ponadto stwierdzono w licznych miejscach namnożenie tkanki międzypęcherzykowej.

W gr.II i III zwierzęta zachowały początkowy ciężar ciała lub nieznacznie przybrały na wadze podobnie jak w grupie kontrolnej / $P > 0,05$ /. U świnek gr.II stwierdzono zmiany typowe dla działania metylotiouracylu /hiperplazja nabłonków, pofałdowanie ścian pęcherzyków, całkowity lub prawie całkowity zanik koloidu/. W gr.III przeważały zmiany typowe dla wpływu metylotiouracylu.

Badania wykazały, że parathormon wyraźnie pobudza czynność tarczycy i że działanie to jest powiązane z utratą wagi ciała zwierząt oraz, że powyższe wpływy parathormonu są hamowane przez metylotiouracyl.